

Beste wereld,

De eerste editie van Camping Sunset is nu een jaar geleden. Een project van een aantal studenten en net afgestudeerden wordt dit jaar plots en in snel tempo een volwaardig initiatief. Ons project verschuift van iets impulsiefs naar iets met structuur, planning en een breder draagvlak aan betekenis. Nu krijgen we subsidie. Niet veel, maar het blijft gemeenschapsgeld. En met tijd en middelen groeit verantwoordelijkheid. En met ademruimte en afstand groeien overzicht en plannen, maar ook reflectie, van onszelf en van buitenaf. Een paar weken geleden werden we gewezen op iets dat eigenlijk overduidelijk is: deze groep net afgestudeerde en afstuderende makers en spelers is wit. Is al een jaar lang enkel wit.

We beseffen dat wij op dit moment een verderzetting zijn van een werkveld dat nauwelijks inclusief is. Dat we een systeem reproduceren dat oud, vies en achterhaald is. Dat we iets ondersteunen wat we niet willen ondersteunen. Dat onze artistieke kampeerplek tot stand kwam uit enkele gênant witte afstudeerlichtingen is daarvan de reden, maar kan niet meer gelden als excuus. We willen daarin veranderen. En niet op een 'we gaan het hier over hebben' manier, niet met een vijfjarenplan, maar op zo'n manier dat we er over een jaar al heel anders bijzitten.

Als wij echt een nieuwe generatie zijn, dan moet die nieuwe generatie echt inclusief en representatief zijn.

Concreet hebben we de afgelopen weken mensen uitgenodigd om deel te worden van de spelersgroep. Ook zijn we op zoek naar een uitbreiding voor de raad van bestuur voor Camping Sunset VZW en de technische en productionele staf. Van onze goede voornemens is op het moment nog weinig zichtbaar, ook dat beseffen we. Omdat we, met oog op onze aankomende voorstelling veel te laat waren. Omdat niet iedereen zich kon vinden in genomen beslissingen.

Ondertussen zijn we wel bezig aan onze tweede zomer. Na vijf maanden lockdown kwam de kwetsbaarheid van de acteur en de hele cultuursector nog eens extra duidelijk voor het voetlicht. We willen een lans blijven breken voor de situatie van de speler. Broodnodige speelmogelijkheden creëren voor mensen die een vak moeten kunnen uitoefenen om er in te groeien. Theater niet als consumptieproduct maar als duurzaam systeem te zien.

Het werk dat we moeten doen is niet uitzonderlijk maar gewoon nodig, ook dat beseffen we. Om niet te denken in snelle oplossingen maar duurzame veranderingen. Dat mag geen excuus zijn voor traag handelen, maar wel een waarborg tegen het idee dat we met kleine veranderingen snel iets uit de weg kunnen gaan. We schreven deze brief omdat we denken dat er vragen zijn en we op deze manier kunnen proberen een begin te maken met een antwoord. Hoewel we weten dat het eigenlijke antwoord niet in woorden maar in daden zit.

Omdat we hopen dat we ook op deze manier de dialoog kunnen voortzetten.

Omdat we willen horen wat mensen buiten onze groep te zeggen hebben en omdat we willen leren.

Hoogachtend,

Camping Sunset